

FRANTIŠEK KOTLETA

A detailed illustration of a woman with large, dark, feathered wings. She is wearing a black eye mask and fishnet stockings. She is crouching or sitting low to the ground, with her hands near her face. The background is a textured, greyish-blue.

**VELKÉ
PROBLÉMY
V MALÉM
VIETNAMU**

FRANTIŠEK
KOTLETA

**VELKÉ
PROBLÉMY
V MALÉM
VIETNAMU**

KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

série Bratrstvo krve

Vlci (prequel)
Hustej nářez
Fakt hustej
Mega hustej nářez

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party
Velké problémy v Malém Vietnamu

Lovci
(samostatná kniha)

**FRANTIŠEK
KOTLETA**

**VELKÉ
PROBLÉMY
V MALEM
VIETNAMU**

Copyright © František Kotleta, 2016

Cover Illustration © Luis Royo, 2016

Cover Art © Lukáš Tuma, 2016

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2016

ISBN 978-80-7557-291-2 (pdf)

Bảo Ngọc a Raile.
Díky za pomoc!

Red Light District

„Nějak dlouho mu to trvá. Že on ji místo vyslýchání šuká?“

„U Gibsona nikdy nevíš,“ pokrčil rameny Hort a zašklebil se.

Kývl jsem na číšnici a rukou poručil ještě jedno pivo. Svým parťákům bych to nikdy nepřiznal, ale nizozemské mi chutnalo víc než české.

Gibson se v kabině nacházel už skoro tři piva, což mohlo být přes půl hodiny. Do vedlejší kabinky, klasické výkladní skříně, tak typické pro Amsterodam, už postupně vešli a zase z ní vyšli dva chlápci a teď před ní postával nějaký německý důchodce. (Němce poznám už z dálky podle upnutých svetrů a výrazu typu: „Sorry za toho Hitlera, ale zdálo se to jako fakt dobrej nápad,“ který nasadí vždycky, když jsou v nějaké cizí zemi, již válcovaly jejich tanky.)

Popíjeli jsme hned u obrovského okna, takže jsme měli skvělý výhled na celou uličku výkladních skříní, za kterými měly své malé pokojíčky lehké holky. Zevnitř do tmy ulice zářila červená světla, a když jsme měli štěstí, zahlédli jsme, jak se před oknem předvádí volná holka ve spodním prádle a láká kolemjdoucí čumily na rychlé číslo za padesát euro.

Dlužno dodat, že jsme neseseděli v obyčejné restauraci, ale v coffee shopu, takže jsme tu jediní tři vypadali při smyslech. Zvláště ve srovnání s partičkou

čtyř hubených černochů, nejspíš původně z Etiopie. Šlukovali trávu tak mocně, jako by zítra nemělo vyjít slunce, a jenom se přitom přiblížle usmívali na dvě studentky odněkud z východu ještě východnějšího, než je Slovensko, které si s chichotáním podávaly jednu skleněnku s nejlevnějším vzorkem.

Co se naší trojice týče, v největší nepohodě se nacházel van Drirr. Pochopil jsem, že jde jenom o příjmení a navíc nejspíš vymyšlené. Chlápek z nizozemské tajné služby klepal nervózně nohou do podlahy a tvářil se, že by nás Čechy nejraději hodil do Amstelu, který Amsterdamem protékal soustavou desítek kanálů, už na našem prvním setkání, kdy se Gibson nejdřív podrbal na zadku a až pak mu podal ruku.

„Už je u té sexuální pracovnice nejméně půl hodiny. To přece není normální,“ řekl anglicky s těžkým nizozemským přízvukem a propíchnul nás očima. Oba náraz, což byl vážně neskutečný výkon.

Sexuální pracovnice. Takhle říkat prostitutce mohl jenom hyperkorektní Holanďan.

„Nejspíš klade při výslechu tuhý odpor,“ zašklebil se úlisně Hort, abych jasně pochopil, o čem mluví. Svou nárazku řekl ale pro jistotu česky, aby náš nizozemský kontakt víc nedráždil. Čeština, které nerozuměl, ale van Drirra stejně popudila. Nejspíš si domyslel, že šlo o nějakou urážku na jeho účet. Nakrčil nos a podle všeho musel přivolat na pomoc všechnu svou západoevropskou slušnost a sebeovládání, aby po Hortovi neskočil a nepraštil ho svým půllitrem do obličeje.

„Půjdu se tam podívat,“ odvětil jsem rezignovavě anglicky a vstal. Zamotala se mi přitom hlava.

Kombinace silného piva a všudypřítomného marihuanového kouře udělala svoje.

„A já si dám ještě pivko,“ usmál se Hort a lusknul na chlápka za barem.

Holandan tentokrát slyšitelně zavrčel.

* * *

Čerstvý vzduch mi udělal dobře. Ovanul mě svěží vítr, který odněkud přinesl vůni rozkvetlých jabloní. Žádné stromy jsem nikde neviděl, takže to mohl být klidně i parfém nějaké lehké holky, co nebyla dost bohatá na vlastní kabinku. Takovým totiž nezbylo než korzovat nápadně ulicí. Čtvrť červených světél, jak se už od sedmnáctého století říkalo oblasti, kde se mohly prostitutky legálně vyskytovat jako jedno z turistických lákadel Amsterdamu, jich byla plná. Vesměs východoevropské zboží.

Klidným krokem jsem došel ke kabince, do níž vplul před půl hodinou Gibson. Přes zataženou tmavě červenou roletu nešlo vůbec nic vidět.

„Ťuk ťuk,“ ozvalo se z vedlejší kabinky. Za skleněnou odsuvnou stěnou stála vysoká černoška s prsy velkými jako moje hlava, které zakrývala kožená podprsenka velikosti dvakrát dva centimetry. Když spatřila, že jsem si jí všiml, rošťácky na mě mrkla a odhrnula si proužek kalhotek, čímž odhalila městu a světu své stydké pysky.

„Ne, dík, bejby, ale s jednou šlapkou už jsem chodil a nedopadlo to dobře,“ zašeptal jsem a při vzpomínce na Dominiku se mi sevřelo hrdlo.

Tentokrát jsem zaťukal já, ale na kabinku se zataženou roletou. Jedinou odpovědí mi bylo ťukání

odvedle. Černoška na mě hrozila prstem, že tohle se nedělá. Zároveň s tím ještě v jasném gestu naznačila, že mám jít za ní, a že když nechci klasický sex, udělá mi to pusou.

„Do prdele práce,“ zaklel jsem a zkusil otevřít zásuvnou výkladní skříň. Nešlo to. Aby taky jo, holky musejí mít zevnitř nějakou bytelnou záklopku, aby jim tam nikdo nevlezl, když mají ještě kunčafta nebo si zrovna dávají kuřpauzu. Tedy jinou kuřpauzu, než slibovala černoška odvedle. Ta už na mě vážně hrozila oběma rukama a naznačovala něco, co nejspíš nemělo nic společného s žádnou sexuální praktikou. Asi že na mě zavolá policii nebo nějakou místní ochranku.

Poodešel jsem kousek dál od výkladní skříně, abych sexuální pracovníci uklidnil, a vytáhl z boční kapsy mobil. Z nabídky rychlé volby jsem vybral Gibsona a nervózně čekal, až začne jeho mobil vyzvánět.

„Túú, túú, túú,“ ozvalo se a po třetím tónu se spustila písnička od Karla Gotta.

„Kávu si osladím o trochu víc,“ frázoval věčně zlatý slavík místo vyzváněcího tónu. Gibson hity pravidelně měnil, ale nikdy tam nedal nic mladšího než osmdesátá léta. Jak nechutné. Ale furt lepší Goťák než Michal David.

* * *

Roleta v protější vitríně se nadzvedla. Byl to jen okamžik a hned se vrátila zpátky.

„Co, ksakru?“ zaklel jsem zmateně a vrátil telefon zpět do kapsy.

Protřel jsem si oči, protože jsem se bál, že šlo jenom o optický klam. Podíval jsem se znovu pořádně zblízka a najednou si všiml tmavé skvrny, která se objevila na podlaze pod roletou.

„Ťuk, ťuk, ťuk,“ dala o sobě vědět černoška odvedle. Nejspíš ji můj návrat k vedlejší kabince rozčílil. V ruce držela bičík a hrozila mi s ním. Zatřásl jsem hlavou a znovu se podíval na kousek podlahy pod roletou. Skvrna se rozšiřovala.

Vypadalo to jako krev.

* * *

Vytáhl jsem z podpažního pouzdra pistoli, standardní CZ 75. Černoška vytřeštila oči a bleskurychle zmizela v útrobách své kurví jeskyňky i s bičíkem. Ani nestačila zatáhnout roletu.

Nestřílel jsem. Vevnitř se nacházel můj parták. Místo toho jsem rukojetí pistole praštil do skla. Zadrnčelo, ale nic se nestalo. Znovu a znovu jsem do něj mlátil, až se konečně na skle objevila pavučina z prasklin.

„Hééééj, co to děláš, amígo?“ ozval se mi za zády lámanou angličtinou nějaký hlas.

Otočil jsem se a uviděl nejspíš zhuleného chlápka, co mohl být klidně Mexičan, Venezuelan nebo nějaký Romák z Ústí.

„Odprejskni odsud, nebo tě zastřelím,“ pohrozil jsem čezetou a prostor za mnou se znenadání uvolnil. Čumilové, které mé potýkání se sklem zaujalo, se sebrali a zmizeli v bočních uličkách. Nějaká žena pár metrů ode mě dokonce vykřikla. Ale kdo ví, jestli to bylo kvůli mně. Třeba šlo o šlapku,

které někdo odmítal zaplatit nebo jí narval něco, kam neměl.

„Prásk!“ kopl jsem do skla a to se konečně vysypalo na podlahu.

Dalšími dvěma kopy jsem si vytvořil dostatečně velký prostor na to, abych mohl prolézt dovnitř a nepodřezal si přitom žíly. Prosmýkl jsem se okenním rámem a levačkou odhrnul roletu.

* * *

„Adoprdeleuvšechsvatýchtoměposer,“ vyhrkl jsem.

* * *

Gibson se válel na podlaze v kaluži krve, jejíž pořádný cákanec se dostal až pod roletu. Měl roztrženou košili. Původně byla bílá. Teď zčervenala nasáklou krví. V ruce držel hrdlo rozbité láhve od šampusu. Nad ním se tyčila úplně nahá žena s dírou v břiše. Na to, jak velká ta díra byla, stála nečekaně pevně. Z otvoru v břiše jí dokonce lezla střeva. Kousek jich přečníval až nad Venušin pahorek.

„Tirangan sarachkan zebran,“ mumlala v jazyce, kterému jsem vůbec nerozuměl, a rozpřahovala nad ním ruce.

„Gibsone?“

„Doraz tu píču,“ zavrčel můj parťák.

Dvěma výstřely jsem jí proděravěl i obličej. Jedna rána prošla skrz nos a vyšla týlem ven. Zastavila se až ve stěně. Druhá skončila skoro uprostřed čela a uvízla někde uvnitř.

Prostitutka se na mě podívala zbylým okem, jako bych snad mohl za celej její posranej život, a pak se skácela na Gibsona.

* * *

„Kurva, sundej to ze mě! Teče z ní hromada sraček,“ vrčel můj kolega zmítající se pod nahým tělem. Vzal jsem prostitutku za ruku a odtáhl ji vedle. Bezvádná ruka mě najednou stiskla a to zbylé oko se na mě opět podívalo.

„Šankcu!“ vyjekla a pak pohodila hlavou ke Gibsonovi.

* * *

Přiložil jsem jí pistoli k týlu, ale další výstřel už nebyl potřeba. Přestala se hýbat. Tentokrát definitivně.

* * *

„Teda, Gibsone, kámo, tady jsou zvyklý na ledacos, ale na tohle nejspíš nebudou mít ani ceník,“ ozval se za námi Hortův hlas. Stál před rozbitou výkladní skříní, kterou se mu nějak podařilo otevřít. Vedle něj se tyčil bledý van Drirr a s otevřenými ústy sledoval tu krvavou scénérii.

„Musíme pryč. A to okamžitě,“ vyšlo z něj konečně.

„Nevyžehlíte to nějak?“ zašklebil se Hort.

Holandan vypadal, že k mrtvé prostituce za chvíli přidá ještě mrtvého soukromého detektiva. Šokem nás ani nedokázal pořádně seřvat. Prostě jen mlčel a zadržovaným vztekem mu červenal obličej. Být to

v animovaném filmu, nejspíš by mu za chvíli začala pískat pára z uší, pak by chvíli legračně nadsakoval a nakonec vybuchl jako atomová bomba.

„Jo, má recht, hoši. Za chvíli tu je armáda policajtů, a když nás chytnou na místě, těžko budou lidem vysvětlovat, proč nás zase pustili. Padáme, a to jako že hned!“ zastal jsem se cizího agenta. Aby to ocenil, mluvil jsem anglicky.

* * *

Vyběhli jsme z kurví kabinky na ulici. Po obou stranách byla zatarasená armádami čumilů. Když uviděli zkrvaveného Gibsona a mě s pistolí v ruce a několika rudými šmouhami na oblečení, propadli naštěstí opět panice a rozutekli se pryč.

„Kanál,“ ukázal van Drirr směrem k mostu, pod kterým protékal Amstel.

Rozběhli jsme se, kudy ukázal. Po pár metrech nás dohnal kvílivý zvuk policejních sirén. Přidali jsme do kroku.

U mostu už jsme dokonce uviděli dva chlápky v uniformě.

„Střílejte!“ zařval na mě nizozemský agent. V ruce jsem totiž pořád držel čezetu.

„To jako do nich?“

„Ne, do vzduchu, ať se kryjí a nejdou po nás, sakra,“ vyprskl Holanďan a pak přidal pár chrochtavých slov ve svém rodném jazyce.

„Prásk,“ poslal jsem jednu kulku směrem k holubům a po chvíli pro jistotu ještě dvě. Van Drirr měl pravdu. Uniformy skutečně zmizely za rohem, a dokud jsme se nedostali k mostu, ani nevykoukly.

Před mostem jsme pak zahrnuli k řece. Stejně jako všude v podobných místech, i tady stálo zakotvených několik hausbótů. A za nimi motorové čluny.

„Tenhle vypadá dobře,“ ukázal jsem na první z nich.

Holandan ale zavrtěl hlavou. „Jenže se blbě startuje bez klíčků,“ vysvětlil a vedl nás až k jednomu, který pocházel tak z doby, kdy jsem ještě chodil na střední a snil, že budu v životě dělat cokoliv jiného než střílet prostitutky do hlavy.

Ted' jsem naštěstí jenom odstřelil zámek od řetězu, který poutal člun k molu. Vypotřeboval jsem na to všechny náboje v zásobníku.

Van Drirr díkybohu nelhal. Rozbil kryt ovládání a po několika minutách se mu podařilo člun nastartovat. Za chvíli už jsme se řítili spletitou sítí kanálů co nejdál ze čtvrti červených světél.

* * *

Gibson si vytáhl z kapsy krabičku s cigaretami. Byla celá od krve. Teprve ted' jsem si všiml, že on sám žádná zranění neměl. Všechna krev na něm pocházela z prostitutky. Cigára naštěstí zůstala krvopádu ušetřena. Lačně jsem jedno vrazil do pusy a zapálil. Zakuckal jsem se přitom, ale zároveň jsem slastně nasál kouř plný rakovinotvorného svinstva. Po letech jsem se k téhle závislosti zase vrátil. Ten rozchod mnou zahýbal víc, než jsem čekal.

* * *

Člun se propletl z centra města a za chvíli už jsme mířili do přístavu. Van Drirr nám po několika

telefonátech ve své mateřštině, vyřízených zvýšeným hlasem, oznámil, že nás vyzvedne rychlá loď pobřežní stráže, kterou zrovna tajná služba zabavuje, aby nás uklidila z veřejného prostoru. Celý amsterodamský policejní sbor už totiž pátral po šílených vrazích prostitutky.

Plnou rychlostí jsme se dostali na volné moře a pak na souřadnice vybrané pro setkání s van Drirrovými kolegy. Agent vypnul motor, vyndal ze zánadří vlastní tabatěrku a z ní ručně balenou cigaretu. Beze slova si připálil a po prvním vydechnutí zavoněla okolím marihuana. Inu, Holanďan.

„A teď mi, vy východní idioti, vysvětlete, co jste tam vyváděli, a dejte mi jediný důvod, proč vás nemám nechat utopit v moři!“ zařval tak silně, že to muselo být slyšet až do centra Amsterdamu.

Palác

Po smrti JUDr. Zdeňka Koudy, který založil a dlouhá léta vedl naši svébytnou detektivní kancelář, jsem tak nějak přirozeně převzal veškeré papírování a jednání s klienty, včetně naší vládní spojky Kláry Chlumské. Vládních zakázek však dočasně ubylo, na rozdíl od běžné práce na soukromých případech, které si vyžadovaly jiný než tradiční postup. Takový, který zahrnoval vymítání, eliminaci lidí posedlých démony, pro které už bylo vymítání zbytečnou snahou a plýtváním svěcenou vodou, a řešení dalších problémů, jaké dokáže přinést jenom zahrávání si s magií a se světem nadpřirozena. Kromě práce jsem se snažil dál studovat sám magii podle knih a zápisků, které zůstaly po Koudovi.

Tohle studium ale bylo trochu jako onanie ve čtrnácti. Na jednu stranu mě to přitahovalo, na druhou jsem se cítil vždycky mírně provinile. Od Koudovy smrti jsme totiž všichni tři používali magii stále častěji a častěji. Ulehčovalo nám to práci, ale na druhou stranu, zakladatel naší detektivní kanceláře to nikdy nedělal. Říkal, že magie je návyková disciplína, a kdo s ní jednou začne, nikdy neví, kdy včas přestat.

Návykovou se pro mě ale stala i práce. Dominika, která během našeho vztahu nakonec sekla se striptýzem i s tím, co zpravidla za tučný příplatek následovalo po něm, si naopak žádnou nedokázala najít. Štvalo to mě, štvalo to ji a po roce a půl

našeho vztahu, kdy jsem se v jednom kuse vracel domů až pozdě v noci a ona celé dny trávila sama v mé garsonce, jsme se rozešli. Předcházelo tomu pár pěkně ostrých hádek.

Od té doby jsem ji neviděl. Změnila si číslo telefonu a do klubu, kam se po pauze způsobené naším vztahem vrátila, jsem nikdy neměl odvahu se podívat. Chodil tam ale Gibson a říkal, že se jí zvětšila prsa.

* * *

Celkem jsem díky tomu chápal lidi, co měli nutkání ho zabít. V tu chvíli bych se k nim nejráději přidal.

* * *

Začal jsem zase kouřit, ponořil se ještě hlouběji do práce a nějak propadal víc a víc trudemyslnosti. Naštěstí se objevil tenhle případ. Zatraceně ostrý případ.

Někdo před třemi týdny unesl šestnáctiletou dceru českého premiéra Janu. A nešlo o obyčejný únos. Její ochranku únosce magicky uspal. Nedal si přitom ani tu práci uklidit po sobě stopy jako třeba kohoutí krev či pentagram před ostře střeženým privátem, na kterém přespávala se svou kamarádkou ze soukromého gymnázia.

Dalším důkazem, že tohle je práce pro nás, byl také magický cejch na čele oné spolubydlící, kterým jí neznámý pachatel dokonale vymazal paměť. Nejen na ten konkrétní den, ale kompletně. Nešlo to nijak zlomit. Zkoušel jsem to osobně i s pomocí svých parťáků, ale neměl jsem šanci. Magie, kterou

neznámý útočník použil, byla neuvěřitelně silná. Kouzlo ji v podstatě mentálně vrátilo do doby, kdy se narodila. V sanatoriu ji teď učili jíst, chodit na záchod, mluvit a vydržet alespoň deset minut bez dudlíku.

Potom, co jsme před dvěma lety vyřešili tu lapálii s jeho stranickými kolegy, kteří si vytvořili svérázný magický kroužek a začali se přitom navzájem vraždit, nám premiér absolutně důvěřoval. Kromě nového případu, který tak u nás dostal nejvyšší prioritu, to mělo jednu výhodu – neomezené výdaje z tajného vládního rozpočtu využívaného obvykle na špinavé operace proti islámským teroristům. Holt džihád proti džihádu musel chvíli počkat, vlastní rodina byla pro premiéra přednější.

První dva týdny jsme se v tom plácali bez jediné stopy. Zkoumali jsme všechno, co na místě zůstalo, a snažili se zjistit cokoli pomocí kouzel, ale bylo to naprosto marné. Marné a zoufalé. Ať to udělal kdokoli, byl zatraceně opatrný. Žádná z věcí, které na místě nechal, nás k němu nepřivedla. Neměli jsme se vůbec čeho chytit. Nikdo nechtěl výkupné, nikdo se neozval s žádným požadavkem.

Po té holce se dokonale slehla zem.

* * *

Naštěstí nás zachránil Gibson a jeho kontakty v podsvětí. Jednoho dne prostě vítězně vrazil do dveří a prohlásil, že podle jeho informátorů unesla premiérovu dceru ruská mafie a odvezla ji do hlavního města Nizozemska. Kontaktovali jsme Chlumskou, dostali vládní letadlo pro náš okamžitý přesun a po přeletu

i agenta nizozemské tajné služby, který nám měl být v rámci mezivládní protiteroristické spolupráce zemí EU k dispozici. Nás to potěšilo. Jeho vůbec.

* * *

„No, tak co, vy zatracení idioti? Vysvětlíte mi, proč jste tu kurvu zabili?!“

Chladné sebeovládání kultivovaného západoevropana se sbalilo a odletělo někam do Austrálie, kde si konečně v buši otevřelo pívko a nechalo van Drirra vypustit všechny potlačované emoce na světlo světa.

Vykřikl tu otázku už asi počtvrté, protože poprvé nás přerušila loď pobřežní stráže se čtyřmi mlčenlivými chlápky v sakách. Nalodili jsme se, schovali do podpalubí a pak jen sledovali, jak nizozemští profíci jediným granátem proměnili náš únikový člun v hromadu trosek, co šla ke dnu jako naše láska s Dominikou.

„Věříte na démony, agente van Drirre?“ usmál se na něj Gibson. Nizozemsky jsem neuměl ani slovo, ale tipnul bych si, že to, co agent vypustil z úst, bylo to nejhorší, co zdejší slovní zásoba nabízela.

S Hortem jsme se oba na Gibsona zamračili.

„Ta ženská byla démon. Prostě strašná mrcha, chápete?“ dodal vzápětí a zašklebil se na nás. Hrál si. Nejen s van Drirrem, ale i s námi. Napínal nám nervy všem. Prostě Gibson.

„Podle mých informací sloužila jako spojka pro ruskou mafii, ideální kurýr. Když jsem na ni vybalil, co vím, pokusila se mě zabít. Ale nepovedlo se jí to. Naštěstí...“ řekl nakonec s vážnou tváří. Udělal

dramatickou pauzu a pak na mě ukázal prstem: „V poslední chvíli mě zachránil tady můj kámoš. Jinak by mě zabila.“

Vzpomněl jsem si, jak tam stála se zraněními, která by normálního člověka už dávno složila definitivně k zemi, a souhlasně jsem pokýval hlavou: „Je to tak, agente van Drirre. Byla to pekelná mrcha. Úplný démon.“

Holandan nevypadal, že nám moc věří. Sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl cigártašku. Vylovil z ní další cigaretu, ručně ubalenou ze směsi tabáku a marihuany, a zapálil si.

„Možná by vás zajímalo, že mi prozradila, kde mají dceru našeho premiéra,“ mrknul spiklenecky na van Drirra Gibson.

* * *

„Kurva, neměl jsi mu to říkat,“ obořil jsem se na svého kolegu, jenom co nás nizozemská tajná služba vysadila u konspiračního bytu na okraji Amsterodamu. Šlo o přistěhovaleckou čtvrť, kde si každý hleděl svého, a my tak měli zaručenou anonymitu a tudíž klid.

„A co?“

„Kde ta holka je. Muselo ti bejt jasný, že tam pošle svý komando a nás za trest za ten bordel, co jsme udělali, nechá sedět na prdeli a čekat, až to oni vyřeší,“ vysvětlil jsem mu.

Gibson jenom pokrčil rameny.

„To mi taky bylo jasný. Proto jsem mu dal adresu skladiště DHL za Amstrem, kterou jsem ráno našel na netu. Pro premiérovu dcerku si jdeme jinam.“

Hort se na to konto zasmál a spokojeně poplácal kolegu po rameni.

„Van Drirr nás zabije, ty vole,“ zaklel jsem, ale měl jsem radost, že ze hry je ten nizozemský fouňa a ne my.

„Nejspíš, ale to už budeme mít premiérovu dceru posazenou v letadle na zpáteční cestě do Prahy a velkopansky ji jako její zachránce budeme plácát po prdelce,“ prohlásil sebevědomě Gibson.

„Jen aby,“ nakrčil jsem nervózně nos a vytáhl z kapsy bundy vlastní cigarety. Camelky.

Zapálil jsem si, hodil sirku na chodník a podíval se Gibsonovi do očí.

„Jak jsi to z té holky vůbec dostal?“

„Vložil jsem do ní takovýho podřadnýho démona. Rychlá a spalující bolest rozežírající duši jako kyselina sírová biologický materiál. Nějak se to ale zvrtno,“ pokrčil rameny.

„No ty vole!“ vyprskl jsem a pak pro jistotu zavřel oči a napočítal do deseti, abych na něj nezačal rvát na ulici. Kolem prošel nějaký zamilovaný páreček typických mladých obyvatel Amsterodamu. Ona v hidžábu, on dva metry od ní a pár metrů za nimi její otec s vousem až na chodník.

„Kouda by tě za to vyhodil z agentury,“ řekl jsem nakonec.

„Kouda je mrtvej. A hlavně, konečně máme stopu, ne?“ uhnul mi pohledem Gibson a zadíval se do očí Hortovi. Hledal u něj podporu.

A našel ji.

„Klid, ty vole, hlavně nepanikař. Účel světí prostředky, říkával Masaryk,“ zakřenil se Hort. Pak mi oba ukázali záda a vyrazili k našemu bytu.

Nezbylo mi než jít za nimi.

Masaryk? Do prdele, to spíš Berija, ne?

* * *

Dali jsme si hodinu přestávku. Víc jsme si nemohli dovolit. Nevím, jak efektivní dokáže být nizozemská zásahovka, ale doufali jsme, že jim příprava k akci alespoň pár desítek minut zabere. No a než zjistí, že v tom skladu nic podezřelého není, také snad uběhne nějaký čas. A až uběhne, vlitne na nás van Drirr a ukřičí nás k smrti. Nebo vyhostí. Nebo naseká do jointů a nechá vykouřit nizozemské vláde. Ať už vymyslí cokoliv, nesmíme tu už bívat, ale sedět v letadle i s premiérovou dcerkou.

* * *

Vytáhl jsem zpod postele kufr a vylovil z něj novou CZ 75 Luger. Tu starou mi zabavili Nizozemci. Koneckonců, šlo o vražednou zbraň. Sám bych nebyl zrovna rád, pokud by ji u mě někdy někdo našel. Nasázel jsem do zásobníku patnáct nábojů, zastrčil ji za opasek a do kapsy narval dva plné náhradní zásobníky. Člověk nikdy neví.

Gibson s Hortem měli naprosto stejné pistole. Devět milimetrů je prostě devět milimetrů. Nechápu, proč Gibson tu svou nepoužil, když to tak podělal s tím démonem a prostitutkou, ale teď už to bylo jedno. Měli jsme zatraceně horkou stopu. Čím dřív tenhle divný případ skončí, tím lépe.

Ale jedna věc mě děsila: že tam potkáme člověka, který provedl ten únos. Vzhledem k jeho magickým

schopnostem by to vůbec nemusela být procházka růžovým sadem.

* * *

Převlékli jsme se do černých bund, na hlavu narazili kšiltovky, aby si nás nikdo na první pohled náhodou nespojil s těmi chlápky, co před pár hodinami ve čtvrti červených světél oddělali prostitutku, které z břicha visela střeva jak fáborky na alegorickém voze na Prague Pride, a potichu jsme vyrazili ven k zaparkované tmavě zelené octavii. Koupili jsme ji ve zdejšímu bazaru na pas nějakého Jihoafričana, co už dva roky dlel v ruzyňské cele. Holt, mít pletky s vládou přináší spoustu výhod.

Octavia byla spolehlivá a hlavně běžné nenápadné auto, jakých tu jezdila hromada. A navíc, nemohli jsme odolat, jsme přece Češi.

* * *

Sotva jsme dorazili na parkoviště, začalo drobně mrholit. Mířili jsme zpátky do centra, tedy blíž k přístavu. Nedaleko muzea vědy a techniky tu kotvila obrovská loď.

„Palác křupavých slastí,“ přeložil jsem nahlas anglický název.

„Co to znamená? To jako, že tam klátíš čínský holky a ony přitom křupou kloubama?“ zakřenil se Gibson.

„Je to vietnamská restaurace,“ opravil ho Hort. Vysvětlovat, jak to majitelé mysleli s tím křupáním, už sílu neměl.

Mohly být tak dvě hodiny po půlnoci a restaurace měla zavřeno. Ve svých útrobách dokonale temná loď se pohupovala na vlnách a jejich šplouchání o betonové molo představovalo jediný zvuk, jenž se okolím rozléhal. Gibson vytáhl z kapsy černou krabičku se svým zlodějským náčiním a začal se vrtat v zámku dveří, které zajišťovaly vstup na lávku vedoucí do nitra lodi. Dveře vedly k železné kleci, která zabezpečovala lávku před nezvanými hosty. Vrtání v zámku mu trvalo nezvykle krátce. Dvě tichá „klap klap“ následovala skoro okamžitě poté, co se začal s dveřmi potýkat.

Vlezli jsme dovnitř, zavřeli a v tu chvíli jsme všichni tři vytáhli pistole a natáhli je.

* * *

„Klasika? Od vrchu dolů?“ zeptal jsem se.

Gibson zavrtěl hlavou.

„Klasika je, když ona leží na zádech a ty ji držíš za prdel a bušíš do ní o sto péro,“ uchechtl se.

Zhluboka jsem se nadechl, abych se uklidnil. Poslední dobou to s ním bylo stále horší. Začínal se stávat parodií sebe sama. Připomínal mi jednoho strýčka z Moravy, který se propil do stavu, kdy už mu přišlo vtipné všechno, co pocházelo od něj – od stokrát vyřčených vtipů z časopisu *Trnky Brnky* po vlastní inkontinenci.

„Rozdělíme se. Bude to rychlejší. Navíc děvka tvrdila, že tu buď nebude nikdo, nebo jenom nějaká podřadná ostraha,“ zašeptal najednou věcně.

„Co znamená podřadná ostraha? Dvacet nindžů na metr čtverečný?“ zeptal jsem se.

„Na metr čtverečný by se nevešli,“ zakroutil hlavou Gibson.

Hort se chtěl k téhle absurdní diskusi přidat, ale pak jenom mávnul rukou a pokynul mi, abych šel nahoru na nejvyšší palubu. On si vzal střed lodě, Gibson podpalubí.

Vyrazil jsem po schůdkách nahoru a za chvíli se ocitl úplně sám. Naštěstí jsem nemusel moc opatrně našlapovat. Schodiště zakrýval masivní červený koberec a tišil každé mé našlápnutí doztracena. Navíc se zvenku ozývalo šplouchání vln, a když jsem dorazil úplně nahoru, přidalo se i bušení kapek o okenní skla. Nizozemské jarní mrholení nabralo na síle.

* * *

Horní patro restaurace zařizoval někdo, kdo nehodlal kohokoliv nechat na pochybách, že tohle JE vietnamská restaurace: zdi kompletně pomalované tradičním vietnamským naivním uměním s venkovskými motivy, jako třeba zvířata chodící a hrající na různé lidové nástroje a co dva metry nejmíň jeden Buddha s párkem létajících draků nad hlavou. Bar pak hlídaly dvě dřevěné sochy tygrů s nějakými vietnamskými znaky vyrytými na podstavcích. Prošel jsem mezi stoly, ale všude jen tma a ticho. Zkontroloval jsem i bar a malou místnůstku za ním: spousta láhví alkoholu, pálivé omáčky a nějaké noviny popsané vietnamštinou.

„Všum,“ uslyšel jsem zvláštní zvuk. Jako by se něco otřelo o zeď nebo snad stůl.

Zatajil jsem dech.

Ticho.

Jenže, je ticho a *ticho*.

Tohle *ticho* jako by obsahovalo nějakou věc navíc. Věc, která tady ještě před chvílí nebyla.

* * *

Namířil jsem před sebe pistoli a pomalu se šoural ze spíže zpět k baru. Zde se mi to *ticho* zdálo ještě zvláštnější. Například jsem vůbec neslyšel kapky bubnující o okno. Riskoval jsem rychlý pohled ven a uviděl malé cákance pravidelně se rozrážející o sklo. Pršelo, ale já to neslyšel.

„Magie,“ napadlo mě. A ne ledajaká.

Stoupl jsem si mezi tygry a hledal cokoliv podezřelého. Urputně jsem cukal hlavou ze strany na stranu jako vystrašená surikata na kokainu, ale nikde jsem nic podezřelého nespatrił.

Až pak jsem si uvědomil, že jeden roh restaurace se mi zdá o něco temnější než dřív. Temnota v něm byla prostě příliš temná.

„Hej! Vidím tě,“ prohlásil jsem sebevědomě. Můj hlas jako by něco tišilo. Sám sebe jsem slyšel, jako bych šeptal.

* * *

Temnota se pohnula a vyrazila směrem ke mně. Rychle, zatraceně rychle.

„Prásk!“ vystřelil jsem a pak před sebou jen zahlédl rudě zářící oči a tvrdý úder na solar plexus mě odhodil na nejbližšího tygra.

* * *

Při dopadu jsem si vyrazil dech. Mocně jsem lapal po vzduchu a přitom se skutálel z tygra na koberec.

„Švih,“ černá šmouha proletěla kolem mě a rozsekla tygra vejpůl. A když říkám vejpůl, tak ne obrazně, ale doopravdy. Dřevěná socha se rozpadla na dvě čistě oddělené části.

„Dopičikurvamrdatjebattojsemalevhajzlu,“ vypustil jsem z úst, když jsem popadl dech a vystřílel rychle za sebou pět nábojů do toho temného shluku před sebou. S každým výstřelem to nabralo ostřejší obrysy.

„Nindža? To jako fakt? Co jsem, kurva? Nějaká vědma?“ zaskuhral jsem a poslal další náboj do prostřed postavy, jejíž obrysy se přede mnou chvěly a mihotaly ve vzduchu. Jako by to něco buď nebylo vůbec reálné, nebo se to snažilo maskovat, abych nepoznal, kdo se přede mnou skrývá. Odhalil jsem ale dvě podstatné věci: obrysy hubené lidské postavy oblečené celé v černém a pak ty oči. Chvillemi červené, chvillemi se zase zdály žluté.

Kulky, kterými bych kohokoliv jiného už dávno zabil, postava přede mnou jenom pohltila. Ani se nikam neodrazily. Jako by je snad spolkla. A bylo jí to, kurva, úplně jedno!

Další švih mihotavé dlouhé černé věci, kterou přízrak držel v ruce, směřoval přímo na mě. Neměl jsem šanci včas uhnout. „Prásk!“ vystřelil jsem. Právě včas, protože ostří přesešlo hlaveň mé pistole vejpůl. Menší část odpadla na podlahu, druhou jsem šokem pustil za ní. Hned nato jsem se překulil na bok, narazil do stolu a několika židlí. Přitom jsem se překulil na všechny čtyři a začal sprintovat mezi stoly jako čivava, kterou pronásleduje vlčák.

Velký zlý vlčák.

* * *

Desky stolů nade mnou se měnily v třísky. Démon, je jasné, že to nemohlo být nic jiného než plnokrevný démon, se hnál za mnou a nemilosrdně sekal do všeho, co stálo v cestě mezi jeho ostrým a mnou. Fyzické překážky mu naštěstí dělaly stejné problémy jako mně. Díky tomu jsem se dokázal proplést několika řadami stolů a pak zhruba ve středu restaurace vyskočit na nohy. Rozběhl jsem se co nejbliž k oknům, za nimiž se nacházel deštěm zmáčený Amsterdam.

Do zad mi dopadalo světlo z lamp lemuujících přístavní molo. V jeho záři jsem démona spatřil v jasnějších obrysech než u baru. Vážně vypadal jako nindža.

„Hele, šmejde, nejsou nindžové náhodou z Japonska? Tohle je vietnamská restaurace, tady yakitori neservírují,“ obořil jsem se na něj třesoucím se hlasem a hledal něco podobného zbrani.

Proč v reálném světě nevisí na zdech nabroušené meče nebo halapartny jako v šestákových románech? Proč, panebože, proč?

„Naděláááááám yakitorííííí zzzzzz tebééééé,“ ozval se démonův hlas.

Zamrazilo mě v zádech. A nejen tam. Cítil jsem, jak se mi sevřely strachem útroby, a měl jsem co dělat, aby naopak nepovolilo svalstvo, které povolat nemá a rádo to v podobných chvílích dělává.

Chytl jsem první židličku po ruce a praštil s ní o stůl. A znovu a znovu, protože na rozdíl od židlí ve filmech s Budem Spencerem a Terencem Hillem se bytelná vietnamská sesle jen tak nerozpadne na prvočinitele jediným úderem. Nakonec jsem ale

v ruce držel dva dlouhé kusy dřeva, kterými se dalo docela dobře bránit.

„Při temné magii posledního z bohů, kteří obývali tento svět, při všech prokletých duších obcujících s temnou magií, při všech, kdo pro mamon zaprodali svou svobodu, při všech...“

Zaříkadlo, které jsem mumlal, patřilo k nejranější tradici černé evropské magie. Ještě nikdy jsem ho v praxi nezkoušel, ale podle mravenčení v rukou jsem cítil, že funguje – dřevo černalo, kalilo se a měnilo strukturu. Během pár sekund se transformovalo v železo. A ne ledajaké.

Ještě že tak, protože démon pochopil, co dělám, a rozběhl se proti mně.

„Cink,“ zazvonily naše zbraně o sebe. Transformace byla dokončena. Prokletou zbraň ani meč démona jen tak nerozsekne.

* * *

Odrazil jsem jeho mihotající se meč původní nohou od židle v levé ruce a tou v pravačce jej praštil do hrudi. Jednal jsem instinktivně, nečekal jsem, že mu vůbec dokážu ublížit, ale nindža k mému překvapení udělal „Uhhhh“ a po úderu se prohnul.

Dost rychle se však vzpamatoval a další mé ráně bez problémů uhnul. Dokonce znovu zaútočil. Ostří prosvístělo nebezpečně blízko mě. Tak blízko, že jsem cítil, jak se mi snaží sežrat mou vlastní duši, jako by mě to ostří chtělo do sebe celého nasát a pohltit.

Uskočil jsem a rychle zaútočil. Švih levou, švih pravou, úhyb a pak pořádná rána do hlavy. A další a další.

Ve skutečném boji chladnými zbraněmi jsem se ocitl poprvé, ale neměl jsem špatný výcvik z lekcí krav magy a historického šermu, který jsem absolvoval s kamarádem Orzem, když jsme ještě věřili, že to udělá dojem na holky. Neudělalo. Ale teď jsem byl uhrovanému Orzovi vděčný za to, že mě tři roky přemlouval, abych u toho zůstal. Vytrénované parádičky, útoky, obrany a instinkty z šermu a boje na blízko se mi nějak spojily dohromady a kupodivu fungovaly. Alespoň tak, že jsem byl pořád naživu.

„Tady jsi na vietnamském území, ty japonskej šmejde!“ zařval jsem vztekle a dostal se do varu. Největší sílu mi dodával strach. Démonický nindža mě děsil.

Údery jej srazily k zemi. Postava se na ní svíjela a mihotala, ale já měl pocit, že jsem ji porazil.

* * *

Pocity lžou.

* * *

„Sháááángcũũũũ,“ zachroptěl démon a zvedl se ze země. Ne jako člověk, ale jako by jej nějaká obrovská síla chytila za hlavu a znovu postavila na podlahu.

Zaútočil jsem, ale nindža byl rychlejší. A silnější. Temné ostrí se zaseklo do tyčky, kterou jsem držel v levačce, a po pořádném trhnutí ji rozervalo vejpůl. Kouzlo z ní vyprchalo, jak se noha od židle rozpadla vejpůl, a v tu chvíli se zase proměnila jen v obyčejné dřevo vhodné akorát tak na podpal.

Uhnul jsem dalšímu útoku, který už směřoval na mou hlavu. A pak dalšímu, který mi mířil na břicho. Pokaždé, když se ostří přiblížilo, projel mnou ten odporný pocit, jako by toužilo se do mě zabodnout, jako by bylo zrozeno jenom pro to, vzít mi život. A dost možná i něco víc.

Nejhorší bylo, že úderům už jsem se nemohl bránit zbývající očarovanou nohou od židle. Musel jsem uhýbat. Nechtěl jsem přijít o poslední možnost, jak toho šmejda majznout po lebezni.

„Sek! Švih! Sek!“ démonický nindža na mě útočil tvrdě a bez přestávky. Ustupoval jsem, převrhával mu do cesty stoly, židličky, košíky se sójovou omáčkou, sošky s kočkou, co mává tlapičkou, i spoustu jídelních hůlek, ale nic z toho jej nezastavilo. Motal jsem se dokola restaurací, ale jenom tím oddaloval nevyhnutelný střet, který musel přijít.

A přišel.

* * *

Vyskočil jsem na stůl a zakymácel se, jak se pode mnou rozhoupal. Nejspíš jsem si vybral největší aušus v restauraci. Roztřepenému nindžovi rudě zasvítily oči a ohnal se po mně. Nadskočil jsem a jeho meč nebo katana nebo co to, kurva u všech žlutejch dáblů z celé Asie, bylo, se zasekl do desky stolu. Ta zase takový aušus nebyla. Zbraň prošla skrz, ale u rukojeti se ve dřevě zasekla. Démon nejspíš neodhadl délku stolu a své zbraně.

Dupl jsem mu na ruku.

Nohou mi projel neskutečný chlad. Chlad tak strašný, až mě pálil v útrokách. Měl jsem pocit,

že se mi kosti v noze rozpadnou na malé ledové krystalky a pak se vypaří. Nevím, jestli je něco takového fyzikálně možné, ale v tuhle chvíli bych si klidně tipnul, že by se mi to opravdu mohlo stát. Ostatně posledních pár let jsme se svými parťáky mrdali fyziku do zadku jako muklové vězeňského práskáče.

„Beng!“ noha od židle dopadla na nindžovu hlavu vší silou, kterou jsem v sobě měl. Nindža se zakymácel a já jej udeřil znovu.

Démon se zamotal a pustil svou zbraň. S tichým „všump“ v okamžiku zmizela. Zůstala jen díra ve stole.

* * *

„Seranda, galta. Kara hen...“ stál jsem nad roztřepeným nindžou a mumlal aramejská slova přivolávající prokletý oheň.

Alespoň tak jsem si to přeložil já, protože jiný význam názvu toho, co kouzlo přivolávalo, byl pekelný.

„Keranha danta ken.“

„Prásk!“

* * *

Sletěl jsem ze židle a rozplácl se o podlahu. V prvním šoku mi nedošlo, co se stalo. Bolelo mě celé tělo. Narazil jsem si nohy, ruce, žebra, hlavu. Pravačkou jsem se zkusil zachytit nejbližšího stolu a vstát. Ruka mě neposlouchala. Vůbec. Tekla z ní krev a měla v sobě díru po kulce. Démonovi přišel na pomoc někdo, kdo před ostřím dával přednost olovu letícímu rychlostí tři sta padesát metrů za sekundu.

Restaurací zaduněl další výstřel. Instinktivně jsem se přikrčil, což mi stejně bylo platné jako mrtvému Nobelovka. Kulka ale i tak prosvištěla mimo, a proletěla jedním z lodních oken. Díra v něm jako by zrušila kouzlo, které ovládalo celý mikrosvět restaurace. Najednou jsem opět slyšel zvuk bubnujících kapek a pleskání vlnek Amstelu o bok lodi. Svět venku se alespoň zvukově prodral dovnitř.

Nový výstřel už skončil v dřevěné stěně, kolem které jsem probíhal.

„Muranth hartan kama len...“, pokračoval jsem v mumlání slov zaklínadla prokletého ohně a běžel k prostřelenému oknu. Za zády jsem cítil teplo. Jeho intenzita stoupala. Prokletý oheň si našel cestu na tento svět. Ale nějak špatně. Chtěl jsem s jeho pomocí ugrilovat démona, ale kvůli střelci jsem se nedokázal zkoncentrovat a oheň se rozptýlil po celé restauraci.

O důvod víc běžet co nejrychleji pryč.

* * *

Až těsně u okna jsem slíznul další kulku. Narvala se mi přesně do pravé zadnice. Zařval jsem bolestí, ale udržel se na nohou. Moje jediná šance na záchranu se nacházela přede mnou. Vší silou jsem kopl do penetrovaného skla.

„Vžmmmm“, okno zarezonovalo, ale nic víc. Jenom vibrovalo a zlostně vrzalo.

Další výstřel mu to vrzání utnul. Kulka proletěla kolem mé hlavy a udělala do okna novou díru. Hned nato jsem se do něj opřel vší silou zoufalého chlapa, který má za patami démona a rozrůstající

se ohnivé peklo, a okno se rozletělo na hromady střepů. Některé z nich se do mě zabodly jako hejno posedlých malarických komárů, ale nevadilo mi to. Zvlášť když díky rozbitému oknu dostal oheň pořádný tah a jeho plameny mi olízly záda. Odrazil jsem se a skočil do temného špinavého Amstelu, který mi v tuhle chvíli ale připadal jako milující náruč prsaté bohyně.

* * *

Studená voda mě ochromila. Ztuhlé zraněné tělo ještě víc ztuhlo tepelným šokem. Kolem mě jen tma a chlad. Nořil jsem se ke dnu, máchal zoufale jedinou funkční rukou i nohama, což byl vzhledem ke zranění na zadnici úctyhodný výkon, ale nic nepomáhalo, stále jsem se nořil do hlubin.

* * *

Docházel mi vzduch. Cítil jsem se omámeně, zmateně a unaveně. Tak unaveně, že jsem začínal mít pocit, že už nedokážu nic než v klidu umřít. V tu chvíli se ale temnota změnila na světlo. Voda nade mnou získala ohnivou barvu a prozářila okolní vodu.

„Hort! Gibson!“ blesklo mi hlavou. Museli se nacházet někde v podpalubí lodi. Nejspíš jsem způsobil, že teď kvůli mně uhoří v pekelném ohni. Vlastně ne pekelném, prokletém... Sakra, co si to nalhávám, vyvolal jsem něco strašného!

„Musíš s tím něco dělat. Musíš. Musíš,“ opakoval jsem si v duchu.

Díky náhlému světlu jsem nějaké tři metry po své levé ruce uviděl masivní kotevní řetěz. Poutal ke dnu nějaký velký člun opodál. Překonal jsem se a pár odrazy nohou a kormidlováním levou rukou se k němu dostal.

Řetěz byl slizký a studený, ale dobře mi posloužil jako výťah na hladinu.

* * *

Nadechl jsem se a pak ještě třikrát. Motala se mi hlava, viděl jsem rozmazaně, ale k tomu, abych si uvědomil, co prokletý oheň dokáže, to stačilo. Horní paluba restaurační lodi se ztrácela v plamenech. Oheň měl na okrajích nazelenalý nádech. Otázkou je, zda díky magii, nebo škvařícím se vietnamským omáčkám.

Naštěstí zbytek lodě plameny nezasáhly. A nejen to. Na břehu jsem spatřil dvě stojící postavy s cigaretami v ústech – Hort a Gibson.

„Klikaři zkurvení,“ vydechl jsem spokojeně.

* * *

Agent van Drirr se snažil udržet kamenný výraz, ale každých dvacet sekund mu cukla brada. Měl krví podlité oči a ruce zatnuté v pěst. Za ním stáli čtyři chlápci v uniformách. Přes ramena se jim houpaly samopaly. Nevypadalo to úplně jako přátelská návštěva.

Van Drirr přišel jako doprovod Horta s Gibsonem. Ležel jsem v nemocnici třetí den a měl jsem radost, když jsem je spatřil. Oba vypadali, že tu eskapádu s prokletým ohněm zvládli docela dobře. Ulevilo se

mi. Vážně nerad bych měl kromě jedné lodi a spousty sójové omáčky na svědomí i je.

„Primář dnes vydal prohlášení, že jste schopen převozu, pane Kosku. Proto vám mohu předat toto,“ pronesl úsečně anglicky agent a podal mi papír, který byl psán nizozemštinou, takže to klidně mohlo být memorandum o dodávce toaletního papíru do Somálska a já bych to nepoznal.

„Z rozhodnutí ministra vnitra jste všichni tři v Nizozemsku považováni za nežádoucí osoby a byli jste vyhoštěni. Úřad vašeho premiéra proti tomu sice zkoušel protestovat, ale střelení prostitutek, zapalování lodí a zatajování informací není způsob, jakým bychom si my představovali zpravodajskou spolupráci v rámci Evropské unie,“ dořekl a vypadal, že mi ten papír možná zkusí narvat do pusy a pak zavolá doktora, aby mi ji zašil.

„Vždyť se zas tak moc nestalo,“ mávl podrážděně rukou Gibson. Mluvil česky, ale jeho gesto nepotřebovalo překlad.

Van Drirr nakrčil čelo a pohodil hlavou směrem k uniformovaným chlapcům. Hlavně čtyř samopalů zamířily naším směrem.

„Já bych ho moc neprovokoval,“ řekl jsem pro jistotu anglicky, aby Holanďan věděl, že alespoň jeden z nás není až takový pitomec, a byla by škoda nadělat si problémy s hromadou papírování kvůli tomu, že nás nechá rozstřílet.

„Proč jste tak naštvaní? Opravdu jsme se snažili. Nechtěli jsme vám dělat problémy,“ prohlásil jsem nakonec a opatrně se posadil. Cítil jsem se slabý a místa, kam mě neznámý nepřítel střelil, mě zatraceně bolela. Ráno mi ale museli dát nějaká extra

silná analgetika, takže se mi dařilo se dokonce sám oblékat. Jenom jsem přitom občas nevěděl, která ruka je která, a chvíli jsem měl pocit, že na čele agenta van Drirra vidím roh nosorožce.

„Včera unesli patnáctiletou dceru našeho premiéra. Kdybyste se nám tu, vy idioti, nepletli pod nohy, mohli jsme ty únosce dostat sami, dřív než provedou tohle!“ vyhrkl Van Drirr a nervózně sledoval, jak pomalu se oblékám.

Hort s Gibsonem jen alibisticky pokrčili rameny. Tahle zpráva pro ně nebyla novinka.

„Ale my ji najdeme. Nebo za ni zaplatíme, co si řeknou. Vy už ale u toho nebudete,“ vyštěkl a mě to popohnalo k nadlidskému výkonu v disciplíně „oblékání se ve zraněném stavu na čas“.

„Chudák holka,“ povzdechl si nakonec van Drirr, když se mi podařilo zavázat si tkaničky na botách. Co jsem se s nimi vykoupal v Amstelu, nějak se scvrkly. Agent přitom najednou ze stavu totální nasranosti přešel do rezignované povídaací nálady.

„Tolik si toho vytrpěla v dětství a teď tohle,“ dodal jakoby mimochodem a na malou chvíli se zatvářil, že nás nechce nechat okamžitě popravít.

„Jak vytrpěla?“ zeptal se anglicky Hort.

„Znásilnili ji v dětství, na hudebním táboře,“ odvětil van Drirr a hned vypadal, jako by zalitoval toho, že se s námi vůbec ještě pouštěl do řeči.

„Chudák holka,“ zatnul vztekle ruce v pěst Gibson. A vypadal pěkně našťavaně. Nadechl se, aby se van Drirra ještě na něco zeptal, ale Holanďan se otočil ke svým kolegům a anglicky rozkázal:

„Za hodinu jim startuje letadlo z vojenského letiště. Musejí ho stihnout. Chci mít tuhle chráněnou

dílnu co nejdřív zpátky ve východní Evropě.“ A pak prostě vyrazil ze dveří.

* * *

Samopalníci se opravdu snažili. Poněkud nešetrně nás všechny posadili do dodávky pro převoz vězňů a s houkajícím majáčkem odvezli na letiště. Naštěstí na nás čekal český armádní speciál. Přepравovat nás Nizozemci, nejspíš nás naloží do beden na převoz biologického odpadu.

Během hodiny jsme přistávali na vojenském letišti ve Kbelích.

* * *

Návrat do Prahy byl stejně neslavný jako odjezd z Amsterdamu. Nečekali nás tu sice samopalníci, ale totálně nasraná Chlumská, kouřící nervózně jedno cigáro za druhým.

„Kretení,“ řekla místo uvítání a pak mávla na dva chlápky, kteří mě posadili do kolečkového křesla a odvezli do Ústřední vojenské nemocnice ve Střelovicích.

* * *

Vydržel jsem tam jen dva dny. Pak jsem podepsal reverz a odjel taxíkem domů, kde mě zastihla zpráva od Chlumské. Dceru nizozemského premiéra našli v přepravním kontejneru na obilí na nádraží v Berlíně. Někdo ucpal dýchací otvory kontejneru, které tam původně byly pečlivě připraveny, a pak vagon

nechal na odstavné koleji. Německá tajná služba zjistila, že vagon měl být původně zařazen do nákladního vlaku směřujícího do Prahy.

* * *

Objednal jsem si pizzu a balíček cigaret. Pizzy jsem se nakonec ani nedotkl, ale cigára jsem vykouřil během hodiny. Pak jsem se z toho pozvracel. Nějak jsem tomu nikotinu a dehtu odvykl.

Sedl jsem si vedle záchodové mísy, splachoval v intervalu co dvě minuty jeden šplouch, abych se uklidnil, a snažil se přijít na kloub tomu, co se vlastně v Amsterdamu stalo.

Vůbec nic nedávalo v tomhle případě smysl.

Vůbec nic.

Zpátky v Praze

Uplynuly zhruba dva týdny od návratu do Prahy a já se strašlivě nudil. Hort s Gibsonem zmizeli už před týdnem, tentokrát autem, do Itálie. Gibson opět přišel s horkou stopou z podsvětí. Řekli mi o tom houby, jenom popřáli brzké uzdravení. Od té doby se neozvali.

Výhodou bylo, že jsem měl čas dát se dohromady. Alespoň zdravotně. Nic jiného jsem stejně dohromady dát nemohl. Moje působení v akademické sféře bylo mrtvé jako týden přejetá srna na dálnici a soukromý život jsem neměl. Zkoušel jsem se vrátit ke studiu magie, ale nějak jsem se k tomu pořádně nedokázal dostat. Stačilo přečíst si pár stránek a v útrobách mě sevřela vzpomínka na vyvolání prokletého ohně. Měl jsem přitom zvláštní pocit – jako by se něco uvnitř mě dotklo čehosi studeného, temného, něčeho, co mi připomínalo chlad démona, se kterým jsem se na lodi setkal.

Když jsem pak v jednu chvíli zjistil, že po hodině marného přepínání televizních kanálů se už dvacet minut dívám na TV Šlágr a vůbec mi to nevadí, vyskočil jsem z křesla, oblékl se a vyrazil do města.

* * *

Původně jsem se chtěl jenom někde najíst, ale nakonec mě nohy neomylně zavedly na Václavské náměstí.

Zastavil jsem se až před nočním klubem, kde jsem se seznámil s Dominikou. Tenkrát šlo o jeden delikátní případ vraždicí sukuby. Zrzavá prostitutka mě uchvátila na první pohled, ale cesta k tomu, abychom se dali dohromady, byla ještě zatraceně dlouhá. To rozchod s ní, ten byl mnohem rychlejší, jednodušší a víc se při něm bouchalo dveřmi.

V hlavě jsem si asi třikrát jasně a jednoznačně zakázal vstoupit dovnitř, ale nakonec jsem to stejně udělal.

* * *

Černoch u vchodu si mě přeměřil přísným pohledem. Sice jsem působil kapku strhaně a pohuble, jak jsem dva týdny pořádně nic nesnědl, ale oblečení jsem měl solidní – minimálně jsem vypadal, že na jednu rychlou ruční práci přes kalhoty hotovost mám. Otevřel mi dveře a vpustil mě dovnitř.

* * *

Noční klub se trochu změnil. Majitel vyměnil pár stolů za nové a i světla se mi zdála tlumenější než posledně, takže možná byla nová i ona. Jen ta vůně a atmosféra se nezměnily. Těžko to popsat někomu, kdo v bordelu, teda, pardon, veřejném podniku, nikdy nebyl. Provozovatelé se pokaždé snaží o odlehčenou domácí atmosféru luxusního místa neřesti, ale nakonec z toho vždycky vyleze jen chladné vulgární doupě se spoustou červené barvy a nejistým stydlivým pocitem viny pro každého, kdo sem z různých důvodů vleze.

Blížila se devátá hodina večer a navzdory tomu, že byla středa, měli slušně narváno. Sedl jsem si k pódiu se striptýzovou tyčí za rozjuchanou skupinkou sedmi Francouzů. Pili nějaké české šampaňské z Lidlu, které jim tu strčili v ceně pět set korun za flašku, ale měli už takovou hladinku, že by jim nejspíš nevadilo ani savo stříknuté okenou s trochou citrónové vůně.

U tyče zrovna končila vystoupení nějaká Alžířanka, Tunisanka či prostě fešanda středního věku odkudsi ze země Maghrebu. Nevypadala na produkt uprchlické krize. Nejspíš dřívější import. Na tmavé kůži se totiž skrývalo tetování s nápisem Tublatanka a se dvěma srdíčky. Ne, tohle by si nikdo po roce 2005 vytetovat nedal.

Když říkám, končila vystoupení, tak to znamená, že už světu odhalila svá ňadra, ale bílé, ve světle dokonale zářící krajkové kalhotky si nechala. Na totální striptýz je ještě brzo. Zákazníky je třeba žhavit postupně. Ideálně, aby se nažhavili natolik, že si zaplatí některou z holek na baru a sundají kalhotky jí. A to vše dřív, než vystřízlivějí.

Když je řeč o holkách z baru, čtyři se po odchodu Arabky z pódia sebraly a vyrazily k Francouzům. Nejspíš chtěly probrat Voltaira nebo třeba existentialismus.

* * *

„Smím přisednout?“ ozval se mi dívčí hlas za zády.

„Pivo. Plzeň. Na pokoj je ještě brzo, ale frantíci vedou nad holkama sedm ku čtyřem. Určitě u nich zaboduješ,“ odpověděl jsem, ale když jsem otočil